

Sygn. akt III AUa 1480/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak (spr.) SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Kopalni (...) Spółki z o.o. w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

przy udziale zainteresowanych: K. W., R. B.,

M. M., G. K.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 6 września 2011 r. sygn. akt VII U 1111/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 480 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy w punkcie I zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.:

z dnia 25 maja 2011 r. dotyczącą K. W.;

z dnia 25 maja 2011 r. dotyczącą R. B.;

z dnia 25 maja 2011 r. dotyczącą M. M.;

z dnia 25 maja 2011 r. dotyczącą G. K.;

w ten sposób, że nakazał stronie pozwanej przyjęcie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w/w zainteresowanych, jako osób zatrudnionych na podstawie umów o pracę u strony powodowej – płatnika składek: Kopalni (...) Sp. z o.o. w B., w wysokości deklarowanej przez stronę powodową to jest bez uwzględnienia dokonanych wypłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w postaci bonów towarowych za lata 2005-2008.

W punkcie II Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawczynie kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Zainteresowani wymienieni w wyroku są pracownikami Kopalni (...) Spółki z o.o. w B.. W latach 2005-2008 wnioskodawczynie przyznawała im świadczenia finansowane częściowo z funduszu socjalnego w postaci bonów towarowych, których wysokość została zróżnicowana w zależności od sytuacji osobistej i majątkowej ustalonej przez Komisję Socjalną w porozumieniu z Zakładową Organizacją Związkową NSZZ „Solidarność”. Świadczenia powyższe były wypłacane 3 razy w roku: z okazji Świąt Bożego Narodzenia, Świąt Wielkanocnych i z okazji Dnia Kobiet.

Ustalanie wysokości przyznawanych bonów odbywało się w ten sposób, iż każdorazowo Komisja Socjalna zwracała się do Zakładowej Organizacji Związkowej NSZZ „Solidarność” o ustalenie sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników, która na ogólnodostępnej tablicy ogłoszeń podawała informację o konieczności wypełnienia oświadczeń dotyczących sytuacji osobistej, rodzinnej i majątkowej. O powyższych zasadach pracownicy byli również informowani na zebraniach poszczególnych oddziałów. Pracownicy powyższe oświadczenia składali niechętnie uznając, że ich sytuacja jest zblizona. W oparciu o uzyskane oświadczenia i własną wiedzę na temat sytuacji pracowników organizacja związkowa informowała Komisję Socjalną o propozycji podziału środków przeznaczonych na bony. Komisja Socjalna pracownikom, których sytuacja była zblizona, przyznawała bony w jednakowej wysokości, natomiast w związku z trudną sytuacją niektórym pracownikom przyznawano bony o większej wartości. W przypadku ustalenia sytuacji materialnej zdecydowanie lepszej w stosunku do pozostałych pracowników Komisja podejmowała decyzję o nieprzyznaniu bonów.

Wysokość wypłaconych świadczeń poszczególnym pracownikom została szczegółowo opisana w uzasadnieniu w/w wyroku sądu pierwszej instancji (k.125 akt sprawy).

Szczegółowe zasady przyznawania poszczególnych świadczeń zostały określone w Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych obowiązującego od marca 1999 r., przy czym od dnia 1 stycznia 2006 r. w regulaminie wskazano, iż środki funduszu mogą zostać przeznaczone na zakup bonów okolicznościowych dla pracowników.

W okresie od dnia 25 listopada 2008 r. do dnia 15 grudnia 2008 r. strona pozwana przeprowadziła kontrolę u wnioskodawczynie w zakresie między innymi prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek oraz innych składek i wpłat, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. W wyniku postępowania kontrolnego ustalono, że wnioskodawczynie przekazała pracownikom bony żywnościowe o zryczałtowanych wartościach, które w części finansowane były ze środków obrotowych kopalni, a w części z Funduszu Socjalnego. Bony zostały wypłacone w jednakowej wysokości z wyłączeniem kilku osób, które otrzymały bony o wyższej wartości i jednej osoby, której bonu w ogóle nie przyznano. W trakcie postępowania kontrolnego przewodniczący zakładowej organizacji związkowej złożył wyjaśnienia co do zasad ustalania wysokości przyznawanych bonów.

W wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego strona pozwana, zaskarżonymi decyzjami, w stosunku do w/w zainteresowanych ustaliła podstawę wymiaru składek za miesiące, w których otrzymali oni świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych z uwzględnieniem wyżej wymienionych kwot uznając, że stanowią one przychód od którego powinny być odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Organ rentowy uznał, że środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych zostały wydatkowane bez uwzględnienia kryterium socjalnego, co jest niezgodne z ustawą o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd Okręgowy orzekł, że odwołania zasługują na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że wyroki Sądu Najwyższego, na które organ rentowy się powoływał, nie znajdują zastosowania w sprawie, gdyż dotyczą powództw wniesionych przez związki zawodowe przeciwko pracodawcom w trybie przepisu art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r., Nr 70, poz. 335 ze zm.). Sąd Okręgowy stwierdził, że stanowisko organu rentowego nie znajduje także oparcia w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.). Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia istotne dla ustalenia obowiązku odprowadzenia składki jest jedynie źródło przychodu, a nie rodzaj świadczenia. W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, iż chodzi o świadczenia wypłacone z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a zatem fakt wypłaty tych świadczeń nawet w sposób niezgodny z regulaminem nie zmienia ich charakteru. W związku z powyższym w ocenie Sądu nie mogą one podlegać obowiązkowi opłacenia składek.

Nadto sąd pierwszej instancji wskazał, że przepisy Regulaminu obowiązującego u strony powodowej wyraźnie określają zarówno cel Funduszu, jak i kryteria wydatkowania świadczeń socjalnych. Z tego też względu nie podzielił zarzutu strony pozwanej, iż świadczone bonusy takowej roli nie spełniają. Zróżnicowanie wysokości bonów od wysokości dochodu niewątpliwie miało na celu łagodzenie różnic w poziomie życia pracowników i ich rodzin, preferując jednostki o najniższych zarobkach. Sporne świadczenia przyznawane były trzy razy w roku, zwyczajowo z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocnych oraz z okazji Dnia Kobiet, a zatem w okresach zwiększonych wydatków, w kwotach relatywnie niewielkich. Niezależnie od powyższego Sąd zwrócił uwagę, iż strona pozwana nie wykazała, ażeby w stosunku do któregokolwiek z zainteresowanych występujących w niniejszej sprawie świadczenie zostało wypłacone bezpodstawnie lub w zbyt wysokiej kwocie z uwagi na jego sytuację materialną i życiową. Również żaden z zainteresowanych nie zakwestionował faktu wypłaty ani wysokości spornych świadczeń uznając, iż są to zwyczajowo należne świadczenia. Sąd podkreślił, że obowiązujące przepisy nie przewidują żadnych mechanizmów kontroli sytuacji materialnej pracowników przez pracodawcę jako dysponenta Funduszu, zwłaszcza z uwzględnieniem dochodów uzyskiwanych przez członków ich rodzin i posiadanego majątku ruchomego i nieruchomego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że przyznanie zainteresowanym tego rodzaju świadczeń z ZFŚS nie może zostać uwzględnione jako składnik przychodu, od którego należało ustalić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone decyzje nakazując stronie pozwanej przyjęcie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za sporne miesiące w wysokości deklarowanej przez stronę powodową jako płatnika składek, to jest bez uwzględnienia wypłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w postaci bonów towarowych za lata 2005-2008 i obciążył stronę pozwaną kosztami zastępstwa procesowego żądanymi przez stronę powodową na podstawie art. 98 kpc, w związku z §12 ust. 2 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zmianami).

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu

1. naruszenie prawa materialnego w tym obowiązujących przepisów art. 83 ust 1 pkt. 3, art.6 ust 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 oraz art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 pkt 19

rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, art. 19, art. 21 ust. 1 i 2c, art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 ze zm.) oraz art. 21 ust. 1, art. 23 ust. 1, 6 i 7, art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. Nr 45, poz. 391 ze zm.) oraz art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2001 r. Nr 6 poz. 56 ze zm.) oraz art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.), art. 29 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158 poz. 1121 ze zm.), art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69 poz. 415 ze zm.) i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51 poz. 307 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż nieprawidłowo strona pozwana zaliczyła do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wobec zainteresowanych z tytułu równowartości przyznanych bonów towarowych w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w wymiarach i okresach wskazanych w treści zaskarżonych decyzji, podczas gdy zasadne było określenie wobec zainteresowanych nowej podstawy wymiaru składek na przedmiotowe ubezpieczenia, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w sytuacji gdy doszło do istotnych uchybień w pracach Komisji Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w szczególności poprzez nie złożenie przez zainteresowanych stosownych oświadczeń lub zaświadczeń wskazujących na ich sytuację rodzinną, życiową a przede wszystkim materialną, co pozostawało w sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 kpc wobec przekroczenia przez sąd pierwszej instancji granicy swobodnej oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego poprzez jednostronne przyjęcie, iż przeprowadzone przez stronę pozwaną postępowanie kontrolne, a w szczególności zebrane w jego toku dokumenty, nie dają podstawy do uznania prawidłowości zaskarżonych decyzji i to bez dokonania oceny tegoż materiału dowodowego w sytuacji, gdy wskazane przepisy zdaniem strony pozwanej w kontekście poczynionych ustaleń dawały podstawę do dokonania przez organ rentowy zmiany podstawy wymiaru składek wobec w/w zainteresowanych.

W tym stanie rzeczy strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wnioskodawczyni w odpowiedzi na apelację strony pozwanej wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest nieuzasadniona.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny, a spór dotyczy wyłącznie interpretacji przepisów prawa.

Zasadniczym aktem prawnym, regulującym kwestię ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych, a w dalszej kolejności rozporządzenia wydane na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie.

Sporna kwestia dotyczy przede wszystkim art. 18 ust. 1 wskazanej ustawy formułujący ogólną zasadę, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód – w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, co wynika z art. 4 ust. 9 ustawy systemowej.

Z mocy delegacji zawartej w art. 21 tej ustawy obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W § 2 ust.

1 tegoż rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Wprawdzie zauważyć należy, że do dnia 30 stycznia 2004 r. rozporządzenie w §2 zawierało punkt 12, obecnie uchylony, o następującej treści: „wartość świadczeń okolicznościowych przyznawanych w formie rzeczowej lub w formie bonów towarowych uprawniających do zakupu w sklepach artykułów spożywczych i przemysłowych, pod warunkiem że nie podlegają one wymianie na pieniądze - do wysokości nie przekraczającej rocznie kwoty, która z tego tytułu została zwolniona od podatku dochodowego od osób fizycznych.”, to jednak uchylenie tego przepisu nie wyklucza przyjęcia, że bony towarowe nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie. Powoływany już przepis § 2 pkt 19 ma bowiem ogólny charakter i przyporządkowuje przychód podlegający wyłączeniu do źródła jego pochodzenia. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, to nie są wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia.

Odpowiedzi, czy w sprawie mamy do czynienia z tego rodzaju przychodem poszukiwać należy w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i regulaminie utworzonym na podstawie art. 8 ust. 2 tej ustawy. Uregulowania zawarte w regulaminie Funduszu Świadczeń Socjalnych stanowiły podstawę do sfinansowania bonów towarowych z funduszu świadczeń socjalnych. Jak ustalił Sąd Okręgowy wypłata tychże bonów uzależniona była od wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez poszczególnych pracowników, od ich sytuacji majątkowej i rodzinnej, która ustalana była przez Komisję Socjalną. Ustalenia te odbywały się poprzez złożenie stosownych oświadczeń lub w oparciu o uzyskaną przez komisję wiedzę. Ani pracownicy ani też komisja nie podważała sposobu ustalania sytuacji majątkowej pracowników, jak również nie była kwestionowana wartość przyznanych bonów towarowych poszczególnym pracownikom. Z tych przyczyn przyjąć należy, że bony towarowe wypłacane zainteresowanym w niniejszej sprawie, są przychodem o którym mowa w § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na fakt, że uprawnienia kontrolne organu rentowego winny sprowadzać się do ustalenia, czy istnieje w regulaminie FŚS podstawa sfinansowania bonów oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych. Chodzi mianowicie o to, czy środki pochodzą z odrębnego rachunku bankowego, utworzonego zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 12 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że środki wydatkowane w formie bonów towarowych zostały wypłacone z zasobów FŚS. Organ rentowy natomiast nie wykazał aby środki z Funduszu zostały wypłacone z innego źródła, aniżeli środki zgromadzone na rachunku Funduszu.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, jakoby przy wypłacie bonów nie zostały przyjęte kryteria dotyczące sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej zainteresowanych wskazać należy, że zarzuty te są całkowicie chybione. Jak wynika bowiem z zapisów zawartych w regulaminie Funduszu, wartość bonów przyznawanych poszczególnym pracownikom była uzależniona od wysokości pobieranego przez nich wynagrodzenia i ich sytuacji materialnej, która była ustalana przez Komisję Socjalną. Co oznacza, że komisja miała na względzie sytuację materialną pracowników (zainteresowanych w sprawie).

Ponadto podkreślić należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie ma uprawnień do ingerencji w zasady przydziału bonów, to jest w badanie sytuacji materialnej, rodzinnej i osobistej pracowników. Problem ten ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych uregulowała odmiennie i uprawnienia kontrolne przyznała jedynie związkom zawodowym. Zatem tylko związki zawodowe mogą zgodnie z art. 8 ust. 3 w/w ustawy wystąpić do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz. Z tego też względu zarzut apelacji dotyczący powyższej kwestii traktować należy jako bezzasadny albowiem organ rentowy zmierzał do przekroczenia przysługujących mu uprawnień.

Powyższa ustawa zawiera także przepis o odpowiedzialności karnej za niewłaściwe gospodarowanie środkami funduszu sformułowany w art. 12 a, jednakże w tym zakresie funkcje kontrolne powierzono Państwowej Inspekcji Pracy, a nie organowi rentowemu.

Zarzut apelacji odnoszący się do naruszenia § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, także nie zasługuje na uwzględnienie albowiem przepis ten wyraźnie stanowi, iż **podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych**. Organ rentowy nie wskazał, na czym więc miałyby polegać naruszenie tego przepisu, bowiem sąd pierwszej instancji zgodnie z jego treścią nakazał, organowi rentowemu, by przychodów z tytułu bonów towarowych nie uwzględnił w podstawie wymiaru składek.

Nie sposób jest odnieść się merytorycznie do zarzutu strony pozwanej dotyczącej naruszenia przepisów ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, albowiem zarzut ten strona pozwana ograniczyła jedynie do wymienienia szeregu artykułów bez wskazania na czym to naruszenie miałyby polegać. Przepisy te dotyczyły zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zdrowotne, i można tylko domniemywać, że Zakład upatruje ich naruszenia poprzez wyłączenie z podstawy wymiaru składek przychodu związanego z przyznaniem bonów towarowych zainteresowanym.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji albowiem stanowią one jedynie próbę podjęcia polemiki z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem, która zmierza do dokonania odmiennej interpretacji przepisów prawa od interpretacji dokonanej przez sąd pierwszej instancji. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że stanowisko Sądu Okręgowego jest w pełni prawidłowe i należycie uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego. Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 kpc z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn zm.).

R.S.